

Με πολύ μεγάλο ενδιαφέρον και μαζικότητα πραγματοποιήθηκε την Τρίτη 2 Μαρτίου 2022 στην Αθήνα η κεντρική πολιτική εκδήλωση-συζήτηση του ΝΑΡ και της ν.Κ.Α. με αφορμή τις εξελίξεις στην Ουκρανία και τον πόλεμο. Αντίστοιχες εκδηλώσεις πραγματοποίησαν την ίδια μέρα οι Οργανώσεις Θεσσαλονίκης και Ιωαννίνων του ΝΑΡ και της ν.Κ.Α.

Στην εκδήλωση στην Αθήνα μίλησαν η Αθηνά Βάσσου, νέα εργαζόμενη και μέλος της ν.Κ.Α., ο Γιώργος Μιχαηλίδης, ιστορικός και μέλος της ΠΕ του ΝΑΡ και ο Παναγιώτης Μαυροειδής, μέλος της ΠΕ του ΝΑΡ. Ακολούθησαν πολλές ερωτήσεις και τοποθετήσεις από τους συμμετέχοντες.

Η ομιλία του Παναγιώτη Μαυροειδή, μέλους της ΠΕ του ΝΑΡ στην πολιτική εκδήλωση του ΝΑΡ στην Αθήνα με θέμα:

“Ο πόλεμος στην Ουκρανία, η όξυνση των καπιταλιστικών ανταγωνισμών και η στάση της κομμουνιστικής Αριστεράς”:

Συντρόφισσες/σύντροφοι

Οι εικόνες των βομβαρδισμένων σπιτιών, οι ατέλειωτες ουρές των προσφύγων, οι

εκτελέσεις και τα πτώματα Ρώσων ή Ουκρανών στρατιωτών στη μέση του δρόμου, εμάς δε μας αφήνουν ασυγκίνητους/ες

Μπορεί να κάνει ο καθένας όσες αναλύσεις θέλει, αλλά εμείς δε βλέπουμε τον πόλεμο και την καταστροφή ως **παίγνιο** που θα εξηγούν απόστρατοι. Μπορούμε να πούμε το ένα ή το άλλο για τη Ρωσία, την Ουκρανία, τον Πούτιν και τον Ζελένσκι, ποιος άρχισε *χειρών αδίκων* κ.λπ., αλλά δεν θεωρούμε ότι όλα είναι **σκάκι** για να συζητάμε με κρύο αίμα.

Δεν ξεχνούμε ότι πίσω από κάθε πόλεμο, ειδικά στην εποχή μας, εποχή όπου ο **κανόνας της καπιταλιστικής αγοράς** είναι ο μόνος κανόνας στην οικονομία, στην εποχή που έτσι και αλλιώς στο πλαίσιο της καπιταλιστικής λογικής, ο θανατηφόρος **ανταγωνισμός των κεφαλαίων και των ισχυρών καπιταλιστικών κρατών είναι ο δίδυμος αδερφός του κανόνα της αγοράς,** στην εποχή λοιπόν του **ολοκληρωτικού καπιταλισμού,** κάθε πόλεμος (με την εξαίρεση φυσικά εθνικοαπελευθερωτικών κινημάτων όπως των Παλαιστινίων ή των Κούρδων) έχει πίσω του **γυμνά, βρώμικα, ταξικά συμφέροντα,** ανεξάρτητα με ποιον τρόπο οι πρωταγωνιστές επιζητούν να τον δικαιολογήσουν.

Δεν ξεχνάμε επίσης, και αυτό ίσως είναι το πιο ξεχασμένο πράγμα του κόσμου, ότι σε κάθε πόλεμο δεν υπάρχουν μόνο κυβερνήσεις και κράτη, στρατοί και ψεύτικα περί δικαίου λόγια. **Υπάρχουν οι λαοί ως θύματα.** Οι εργάτες, οι στρατιώτες, οι φτωχοί και φυσικά οι πρόσφυγες και η αποκρουστική εικόνα του ξεριζωμού και της ερήμωσης.

Σε αυτό το πλαίσιο λοιπόν, η αφετηρία μας ως κομμουνιστές/ριες στη σημερινή εποχή, είναι αυτό που γράφει η αφίσα του ΝΑΡ και της νεολαίας Κομμουνιστική Απελευθέρωση:

Με τους λαούς, όχι με τους πολέμους του κεφαλαίου!

Φυσικά οφείλουμε να επεξηγήσουμε, να πείσουμε, αλλά αυτή είναι η θεμελιώδης δική μας τοποθέτηση.

Συντρόφισσες και σύντροφοι,

Ο πόλεμος στην Ουκρανία μας βάζει σε μια νέα πολεμική **“εποχή των τεράτων”**. Δεν είναι μόνο η **εισβολή της Ρωσίας στην Ουκρανία** που φυσικά καταδικάζουμε απερίφραστα.

Ενώ είναι γεγονός ότι έχουμε μια επικίνδυνη κλιμάκωση, δεν ξεκίνησε τώρα ο πόλεμος στην Ουκρανία. **Με σχεδιασμό και ενθάρρυνση από ΕΕ και ΗΠΑ ανατράπηκε με πραξικόπημα πριν λίγα χρόνια η εκλεγμένη κυβέρνηση** και με μακρύ χέρι τους

ναζιστές εξαπολύθηκε στην Ουκρανία πογκρόμ ενάντια σε κάθε τι αριστερό, δημοκρατικό, εργατικό ή ενάντια σε όποιους μιλούσαν ρωσικά. Οι 14.000 νεκροί στις Λαϊκές δημοκρατίες του Ντονμπάς ήταν το προανάκρουσμα για το σημερινό μακελειό.

Ο πόλεμος στην Ουκρανία έχει πίσω του την προϊστορία των πάνω από 30 εισβολών, βομβαρδισμών και επεμβάσεων από το ΝΑΤΟ, κυρίως από τις ΗΠΑ σε χώρες και περιοχές που αποτελούν το 1/3 του κόσμου.

Κυρίως όμως πρέπει να δούμε **σε ποια εποχή πολέμου μπαίνουμε σήμερα** στο πλαίσιο του ολοκληρωτικού φονικού καπιταλισμού της εποχής μας.

Η απόφαση της Γερμανίας για εξοπλιστικό πρόγραμμα-μαμούθ 100 δισ. έχει τεράστια πολιτική σημασία, όχι μόνο λόγω του οικονομικού της βάρους, αλλά και για ιστορικούς λόγους, εξαιτίας του ρόλου της σε δύο παγκόσμιους πολέμους γενικά και ειδικά έναντι της Ρωσίας

Η Γερμανία τερματίζει ακριβώς τη δέσμευση αποστρατιωκοποίησης που δεν υπήρξε ποτέ, αλλά και την αποφυγή υπέρμετρης πρόκλησης με προβολή στρατιωτικής ισχύος. Δεν είναι μόνο η Γερμανία που κινείται σε αυτή την κατεύθυνση, αλλά και όλες οι χώρες του ΝΑΤΟ και της ΕΕ.

Η **ανοιχτή απειλή του Πούτιν για χρήση των πυρηνικών όπλων** έχει επίσης μεγάλη σημασία καθώς νομιμοποιεί ανοιχτά αυτή την εφιαλτική προοπτική.

Το γεγονός ότι έχουμε έναν **πόλεμο στην καρδιά της Ευρώπης,** μεταξύ δύο τεράστιων χωρών της, μαζί και το γεγονός ότι τα ισχυρά καπιταλιστικά κράτη δεν κρατιούνται από το να πολεμήσουν άμεσα με τον παλιό ωμό τρόπο και χωρίς να κρύβονται πίσω από «αντιπροσώπους», φανερώνουν επίσης την στροφή της ιστορίας στην οποία βρισκόμαστε.

Ο ΟΛΟΚΛΗΡΩΤΙΚΟΣ ΚΑΠΙΤΑΛΙΣΜΟΣ ΚΑΙ Ο ΠΟΛΕΜΟΣ

Η μεγάλη εικόνα που έχουμε μπροστά μας είναι η **επικίνδυνη κλιμάκωση των ανταγωνισμών των στρατιωτικών και οικονομικών καπιταλιστικών μπλοκ,** σε μια εποχή περίσσειας ικανότητας πυρηνικής καταστροφής.

Υπόβαθρο της πολεμικής υστερίας είναι οι **οικονομικές κρίσεις** του καπιταλισμού, αλλά και γενικότερα η συνάντηση πολλών όψεων μιας **καθολικής κρίσης κοινωνικού υποδείγματος εκμετάλλευσης και καταπίεσης** που αυτός συγκροτεί, όπως μας

αποδεικνύουν η παταγώδης αποτυχία στην υγειονομική κρίση, η περιβαλλοντική κρίση, η αδιέξοδη και καταστροφική προσέγγιση στο ενεργειακό και άλλα πολλά.

Ο πόλεμος θα φέρει σκοτούρες στην παγκόσμια καπιταλιστική οικονομία εκτός από τα βάσανα των λαών, ωστόσο, η **καταστροφή παραγωγικών δυνάμεων** και υποδομών δίνει και ευκαιρίες «ανάπτυξης», ενώ το **στρατιωτικοβηχανικό σύμπλεγμα** επίσης θα απογειώσει πωλήσεις και κέρδη.

Η πολεμική προετοιμασία και ο ίδιος ο πόλεμος αποτέλεσαν ιστορικά τα εφιαλτικά αποτελέσματα και συνάμα τον απάνθρωπο και αιματηρό δρόμο ξεπεράσματος των καπιταλισιτκών κρίσεων.

Πράγματι, δεν είναι τυχαίο ότι ο δεύτερος παγκόσμιος πόλεμος ήρθε μετά την "Μεγάλη Ύφεση" του 1929. Ο πρώτος παγκόσμιος πόλεμος, επίσης, είχε σαν υπόβαθρό του την κρίση του 1890-1900 που σηματοδότησε την μετάβαση στον ιμπεριαλισμό. Έτσι και η σημερινή τάση γενίκευσης του πολέμου, μέσα από τις δολιχοδρομίες της ιστορίας και τα ξεχωριστά γεγονότα και προσωπικότητες, έχει στην καρδιά της την ιστορική, δομική κρίση υπερσυσσώρευσης του κεφαλαίου που ξέσπασε σαν φωτιά το 2008 και καίει ακόμα.

"Οι **ανταγωνισμοί** -γράφαμε στο Κείμενο Αρχών της «Πρωτοβουλίας για το νέο κομμουνιστικό Πρόγραμμα και Κόμμα» –σύμφυτο του συστήματος αυτού- **στο πλαίσιο του ξαναμοιράσματος της λείας και της αναδιάταξης των συσχετισμών στο έδαφος της συνεχιζόμενης κρίσης, φθάνουν σε επίπεδο παροξυσμού,** κάτι που μεταφράζεται σε ανοιχτές απειλές προς πάσα κατεύθυνση από την πλευρά των **Η.Π.Α., ενώ από κοντά ακολουθούν Κίνα, Ρωσία και Ε.Ε. διεκδικώντας το δικό τους μερίδιο από την πίτα.. ..ο πολύμορφος** (σήμερα έχουμε και τον κυβερνοπόλεμο, τον υβριδικό κ.α.) **πόλεμος** στην εποχή του νέου σταδίου του καπιταλισμού προκρίνεται όλο και πιο πολύ για την επίλυση των οξύτατων ενδοϊμπεριαλιστικών αντιθέσεων κυρίως για τον **έλεγχο του καπιταλιστικού μετασχηματισμού, των πηγών ενέργειας και των δρόμων μεταφοράς, για το οικονομικό ξαναμοίρασα του κόσμου ανάμεσα στα διεθνή τραστ και τα ισχυρά ιμπεριαλιστικά κράτη, για την καταλήστευση των αδύναμων λαών".**

Σε κάθε περίπτωση, η στρατηγική του πολέμου δεν σχετίζεται κυρίως και αόριστα με σφαίρες επιρροής ή απλά με μάχες γοήτρου, εθνών, γλωσσών ή θρησκειών. Δεν πρόκειται γενικά μια ιμπεριαλιστική πολιτική με την προ-Λενινιστική έννοια του «αυτοκρατορισμού» και της «κατάκτησης», για αυτό και κάνουμε λόγο για «πολέμους του κεφαλαίου».

Υπάρχει όμως και πολιτικό «κίνητρο» για τον κόσμο του κεφαλαίου και αυτό δεν είναι άλλο από τη **διασφάλιση ταξικής συναίνεσης στις αστικές αντεργατικές πολιτικές.** Αυτό εξασφαλίζουν η πολεμική υστερία, η καλλιέργεια εθνικού μίσους, η λατρεία της βίας και της επιβολής.

ΟΙ ΙΜΠΕΡΙΑΛΙΣΤΙΚΟΙ ΑΝΤΑΓΩΝΙΣΜΟΙ ΣΗΜΕΡΑ

Πολλές εικόνες δείχνουν ότι τα πράγματα φεύγουν εκτός ελέγχου, καθώς στη συγκεκριμένη φάση των **ιμπεριαλιστικών ανταγωνισμών** τίθεται πλέον **θέμα αλλαγής "ηγεμόνα".**

Έχει μια αντίφαση ο σημερινός καπιταλιστικός κόσμος:

Από τη μια, σε επίπεδο **γεω-οικονομίας,** η τάση είναι να απολέσουν οι ΗΠΑ και η "Δύση" την πρωτοκαθεδρία τους έναντι της αναδυόμενης Κίνας και της Ασίας. Το μερίδιο της Κίνας στο παγκόσμιο ΑΕΠ από 3,4% το 1990 αναμένεται να φτάσει στο 21,4% το 2024. Αντίστοιχα, το μερίδιο των ΗΠΑ και της Ευρώπης από 41,2% αναμένεται να φτάσει στο 28,2% το 2024. Η τάση ανατροπής είναι σαφής. Πριν 20 χρόνια τα «κινεζικά» προϊόντα ήταν συνώνυμα της ευτέλειας. Σήμερα ταυτίζονται με την τεχνολογία 5G και την Huawei.

Από την άλλη, σε στρατιωτικό επίπεδο και σε αυτό της γεω-πολιτικής, η ηγεμονία και υπεροπλία ανήκει σαφώς όχι απλά στη Δύση, αλλά κυρίαρχα στις ΗΠΑ. Οι πολεμικές δαπάνες των ΗΠΑ ήταν το 2020 τριπλάσιες από αυτές της Κίνας και 13 φορές μεγαλύτερες από αυτές της Ρωσίας. Βεβαίως αυτές και άλλες χώρες διαθέτουν περίσσεια όπλα ολικής καταστροφής του αντιπάλου τους. Οι ΗΠΑ διαθέτουν 750 στρατιωτικές βάσεις σε 80 χώρες του κόσμου, ενώ η Ρωσία μπορεί να βρυχάται μόνο γύρω από τη «γειτονιά» της, ενώ διαθέτει μόνο μία βάση εκτός της επικράτειας της πρώην ΕΣΣΔ, στη Συρία.

Ο Μητσοτάκης στη Βουλή κούνησε το δάχτυλο και μας είπε πως «δεν χωρούν ίσες αποστάσεις». Το αφήγημα είναι απλό και είναι αμερικανονατοϊκή πατέντα και όχι αφήγημα της ΝΔ: «Η Ρωσία επιτίθεται τώρα μπροστά στα μάτια μας, ξεχάστε οτιδήποτε άλλο και πάρτε θέση».

Εμείς όμως δεν τοποθετούμαστε μυωπικά, χωρίς ιστορική μνήμη και κυρίως, όχι χωρίς να φιλτράρουμε τα πάντα με βάση το ταξικό συμφέρον των εργατικών και λαϊκών στρωμάτων.

Το ποιος είναι επιτιθέμενος ή αμυνόμενος έχει τη σημασία του, αλλά δεν μας λέει απαραίτητα όλη την αλήθεια για όλα τα πράγματα.

Στη μεγάλη εικόνα του κόσμου, ΗΠΑ, ΝΑΤΟ και ΕΕ χρησιμοποιούν αμείλικτα, τυχοδιωκτικά και με όπλο τον πόλεμο, το στρατιωτικό πλεονέκτημά τους ως αντιστάθμιση στην οικονομική ανάδυση της Κίνας και τη διαμόρφωση του σινο-ρωσικού άξονα. Στη μεγάλη αυτή εικόνα, ουσιαστικό στοιχείο αποτελεί η ΝΑΤΟική περικύκλωση της Ρωσίας (την ίδια στιγμή που αυτή επιχειρεί να αποτελέσει τον "αξιόπιστο" στρατιωτικό βραχίονα αυτού του άξονα), όπως και της Κίνας στον Ειρηνικό Ωκεανό.

Αλλά και στην Ευρώπη, η επιθετική πρωτοβουλία, σε γεωπολιτικό, γεω-οικονομικό και στρατιωτικό επίπεδο, επίσης ανήκει στις ΗΠΑ. Θέλουν να φτάσουν μια ανάσα από τη Ρωσία με ικανότητα καταστροφής της, να σπάσουν τον άξονα κοινού εμπορο-επιχειρηματικού συμφέροντος Ρωσίας-Γερμανίας στο πεδίο της ενέργειας, να ενώσουν αποφασιστικά μεγάλους και μικρούς συμμάχους, μαζί και κυβερνήσεις μαριονέτες όπως η Ουκρανική, στο πλαίσιο της διαρκούς επέκτασης του ΝΑΤΟ, αλλά και της ανάγκης των ΗΠΑ να μεταφέρουν δυνάμεις στον Ειρηνικό.

Η Ελλάδα, μη μας διαφεύγει αυτό, είναι οργανικό μέρος του επιθετικού άξονα ΗΠΑ-ΝΑΤΟ-ΕΕ, ενώ με την φιλοξενία των βάσεων των ΗΠΑ αποτελεί αντικειμενικά στρατιωτικό στόχο της Ρωσίας. Πολύ περισσότερο μετά την αποστολή πολεμικής βοήθειας στην Ουκρανία από την κυβέρνηση της ΝΔ!

Σε αυτό το πλαίσιο της ευρύτερης διαπάλης των δύο βασικών πόλων που διεκδικούν την παγκόσμια ηγεμονία, η Ρωσία εξαπολύει έναν καταστροφικό πόλεμο με την επίθεση και εισβολή στην Ουκρανία.

Η ζωή των λαών των Λαϊκών Δημοκρατιών του Λουγκάνσκ και του Ντονέτσκ απειλείται με μεγαλύτερη καταστροφή από τον- στηριζόμενο από ΝΑΤΟ-ΗΠΑ-ΕΕ- Ουκρανικό εθνικισμό/ρεβανσισμό. Η Ρωσική εισβολή ωστόσο, ενώ αναζητεί νομιμοποίηση μέσω αυτού (κάπως έτσι γίνεται πάντα), δεν προσδιορίζεται από την ανάγκη για "προστασία" τους, αλλά από τα ευρύτερα γεω-οικονομικά και γεω-πολιτικά συμφέροντα της Ρωσίας. **Δε χρειάστηκε ούτε μια μέρα για να αποδειχθεί αυτό και στο «πεδίο», καθώς τα ρωσικά στρατεύματα κινήθηκαν κατευθείαν στην καρδιά της Ουκρανίας και όχι σε κάποια «απελευθέρωση» της συνολικής επικράτειας των Ρωσόφωνων περιοχών.**

Η σημερινή καπιταλιστική Ρωσία όχι μόνο δεν έχει σχέση με τις καλύτερες στιγμές της ΕΣΣΔ, αλλά αντίθετα διαγκωνίζεται σε αντικομμουνισμό, εθνικισμό και λογική «ζωτικού χώρου» τις ηγεμονικές καπιταλιστικές χώρες.

Δεν ξέρουμε τη στρατιωτική κατάληξη της Ρωσικής εισβολής αν και η υπεροχή πυρός του Ρωσικού στρατού είναι πολύ μεγάλη. Είναι σαφές όμως ότι οι υπολογισμοί της Ρωσικής ηγεσίας σε μια σειρά ζητήματα (μέσω των οποίων χρυσωνόταν και το χάπι της εισβολής), δεν αποδείχτηκαν και τόσο ακριβείς. Η εκτίμηση ότι οι μισοί Ουκρανοί θα περιμένουν το Ρωσικό στρατό με… λουλούδια και οι άλλοι μισοί αδιάφορα, δεν επιβεβαιώνεται.

Πολύ περισσότερο φαίνεται πως υπερεκτιμήθηκαν οι αποκλίσεις εντός του ΝΑΤΟ και ειδικά ο αρχικός δισταγμός της Γερμανίας. Η εξέλιξη της σύγκρουσης, ξεριζώνει χιλιάδες Ουκρανών, στοιχίζει τη ζωή στρατιωτών, παράλληλα όμως προσφέρει μια νίκη στην στρατηγική των ΗΠΑ. Αυτό δείχνει η συσπείρωση του ΝΑΤΟ, αλλά και το γεγονός ότι πλέον οι πλατείες όλου του κόσμου, σε αντίθεση με τη δεκαετία του 1990 και τους πολέμους στον Περσικό, γεμίζουν -συχνά με ανοιχτό πατρονάρισμα από αστικές κυβερνήσεις και μηχανισμούς- με Ρωσοφοβία και ύμνους στη «Δύση της δημοκρατίας και ελευθερίας».

ΜΕ ΑΝΑΤΡΕΠΤΙΚΗ – ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΗ ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΘΑ ΑΠΟΤΡΕΨΟΥΜΕ ΤΟΝ ΠΟΛΕΜΟ

Φίλες και φίλοι, σύντροφοι και συντρόφισσες,

Το ερώτημα «ποια είναι η απάντησή μας απέναντι σε όλα αυτά;» έχει δύο διαστάσεις:

Πρώτο: Με ποιες σημαίες και ποιο συνολικό στρατηγικό στόχο βάζουμε;

Δεύτερο: Πώς βαδίζουμε εδώ και σήμερα, στη χώρα και στην περιοχή αυτή, με ποιους κομβικούς πολιτικούς στόχους και ποια συσπείρωση δυνάμεων;

Το ζητούμενο είναι μια μαζική γραμμή επικοινωνίας με τα αισθήματα ζωής των ανθρώπων σε όλο τον κόσμο και πρωτίστως των εργατών, φτωχών, απόκληρων και προσφύγων του κόσμου, ώστε να ηττηθεί η πολεμική στρατηγική στην οποία οδηγεί ο καπιταλιστικός ανταγωνισμός.

Το κρίσιμο ζήτημα είναι η συγκρότηση ενός μαζικού, διεθνούς, ανεξαρτήτου στρατοπέδου των λαών που θα απειλήσει την πολεμική στρατηγική, χωρίς να μπαίνει στα σκέλια κανενός πόλου. Αν αυτός δεν υπάρξει με διακριτό, μαχητικό, επαναστατικό πνεύμα, τότε οι τακτικές απαντήσεις θα αποδειχτούν αν όχι αυτοκτονικές, τουλάχιστον αδύναμες να επηρεάσουν τα πράγματα, καθώς θα αιχμαλωτίζεται κάτω από ξένες σημαίες.

Το να πεις στις ΗΠΑ της κυβέρνησης Τραμπ ότι δεν είσαι ούτε με τον Μπάιντεν, δεν είναι

«ισαποστακισμός», αλλά πολιτική ανάγκη, όπως αποδείχτηκε για άλλη μια φορά. Δυστυχώς την έλλειψη μιας τέτοιας στάσης ας τη μετρήσουμε σήμερα με την πολεμική στρατηγική της κυβέρνησης Μπάιντεν. Αναρωτιόμαστε αλήθεια πώς αισθάνονται με τον χθεσινό ακραίο πολεμικό οίστρο του διαγγέλματος Μπάιντεν όσοι τον στήριξαν ως το «μικρότερο κακό».

Το να πεις στη Γερμανία ότι το πρόβλημα δεν ήταν μόνο ο νεοφιλελευθερισμός της Μέρκελ, αλλά και ότι οι σοσιαλδημοκράτες αποδεικνύονται συνήθως το χρήσιμο στήριγμα για το πέρασμα σε ένα αντιδραστικό άλμα του καπιταλισμού, θα το βλέπαμε στο περιθώριο του διαγγέλματος Σολτς ως απερίσκεπτο «ισαποστακισμό» άραγε;

Σε όλες τις προσεγγίσεις που -από άποψη τακτικής έστω και καλόπιστα- λένε να πάμε με το «μικρότερο κακό», εμείς απαντάμε ότι το «μεγαλύτερο κακό» για το εργατικό και κομμουνιστικό κίνημα είναι ακριβώς η απουσία της πολιτικής ανεξαρτησίας του από τα διάφορα καπιταλιστικά μπλοκ και πόλους της αστικής πολιτικής.

Αν το ερώτημα σήμερα αφορά κυρίως αυτή ή την άλλη απόσταση από τον ένα ή τον άλλο πόλο των ανταγωνισμών, τότε το εργατικό κομμουνιστικό κίνημα θα έχει ηττηθεί προκαταβολικά και ολοκληρωτικά. Το κύριο είναι να δούμε πως δεν θα κρατάμε απόσταση από το δικό μας στόχο, αλλά θα εργαζόμαστε βασανιστικά αλλά και με αυτοπεποίθηση προς αυτή την κατεύθυνση.

Η ασυλλόγιστη υιοθέτηση του γνωστού σχήματος **«ο εχθρός του εχθρού μου, είναι σύμμαχός μου»,** ενώ αντιστοιχεί σε πολιτικές ειδικά των κρατικών συμφερόντων και ακόμη περισσότερο των ισχυρών καπιταλιστικών κρατών, αποτελεί παγίδα για την αριστερά και το λαϊκό κίνημα σε στρατηγικό επίπεδο. Οι αυταπάτες περί «συμμάχου Ρωσίας στο πλαίσιο αντιιμπεριαλιστικού μετώπου ενάντια στις ΗΠΑ», θα πληρωθούν πολύ ακριβά στο λαϊκό κίνημα στο βαθμό που αποκτήσουν έρεισμα.

Η προβολή ισχύος της Ρωσίας σε αυτό που θεωρεί αυτοκρατορικά «αυλή» της, δεν αφορά μόνο τη «γειτονιά» της. Φιλοδοξεί, όχι την αναστήλωση της ΕΣΣΔ, αλλά την αίγλη και την ισχύ της Ρωσικής Αυτοκρατορίας σε ρόλο ισχυρής παγκόσμιας πυρηνικής δύναμης, ένας στόχος που δεν θα μπορούσε να διεκδικηθεί παρά μόνο σε συνδυασμό με το back up της οικονομικής ανόδου της Κίνας.

Είναι η σημερινή Ρωσία του Πούτιν που ακρωτηρίασε το κουρδικό εθνικοαπελυθερωτικό κίνημα σε συνεργασία με τον Άσαντ και το τούρκικο κράτος και φυσικά με αποφυγή σύγκρουσης με τις ΗΠΑ. Που επενέβη στρατιωτικά στην πρόσφατη λαϊκή έκρηξη στο

Καζακστάν. Που στηρίζει και χρηματοδοτεί την ευρωπαϊκή ακροδεξιά, η οποία άλλωστε σήμερα την στηρίζει. Που χρησιμοποιεί σαν ιδεολογικό όχημα τον ακραίο αντικομμουνισμό, μαζί και την επίθεση στους μπολσεβίκους, που στοχεύει στην αναβίωση του μεγαλορώσικου εθνικισμού, με τον οποίο τόσο σθεναρά συγκρούστηκε ο "άλλος Βλαδίμηρος", ο Λένιν!!

Δεν είναι καθόλου αθώο το παιγνίδι με την σημερινή Ρωσία τμημάτων της αριστεράς στην Ελλάδα. Ουσιαστικά στο όνομα του "αντιϊμπεριαλισμού" γίνεται θλιβερή ουρά του άλλου πόλου. Εμφανίζει την αριστερά σαν μια δύναμη χωρίς αρχές. Είναι αυτού του τύπου ο αστικός "αντιϊμπεριαλισμός" που κάνει την αριστερά μπαλάκι ανάμεσα στους αστικούς πόλους, ακόμα και ουρά της «δικής μας» αστικής τάξης, όταν αποφασίζει να "διαπραγματευτεί" για τα δικά της συμφέροντα, όπως στην περίπτωση του ελληνοτουρκικού ανταγωνισμού.

Ο πόλεμος των αγωγών, ο πόλεμος για την καπιταλιστική οικονομία, δεν είναι δικός μας πόλεμος σε καμία περίπτωση, πολύ περισσότερο όταν αυτός είναι συνώνυμος -ακόμη και σε συνθήκες ειρήνης- με την ενεργειακή και ευρύτερη κοινωνική φτώχεια.

Δεν έχουμε, ωστόσο, το οικονομικό και κοινωνικό ζήτημα στο κέντρο της προσοχής μας αποπλαισιωμένο από άλλες κρίσιμες πλευρές της αντιπαράθεσης.

Ο εθνικισμός, το ποντάρισμα στις εθνικές ή θρησκευτικές μειονότητες, μαζί και η υπερ-εθνική ενότητα στην υπεράσπιση κρατικών πολιτικών, είναι συνώνυμα του πολεμικού κινδύνου και του πολέμου, ενώ και τα δύο αυτά στοιχεία είναι οργανικά συνδεδεμένα με τη λογική του καπιταλισμού και του ενδο-καπιταλιστικού ανταγωνισμού. Η διαρκής καταφυγή στο σωβινισμό χρειάζεται μια αυτοτελή αντιμετώπιση. Οι εργάτες και οι απόκληροι του κόσμου, οι νέοι άνθρωποι, δεν έχουν κανένα συμφέρον να αποδεχτούν μια δυστοπική προοπτική όπου όλα είναι πόλεμος κρατών, εταιρειών, κερδών, ζωνών επιρροής, θρησκειών, εθνών ή γλωσσών.

Αντίθετα, **η ειρήνη και κοινωνική απελευθέρωση πάνε μαζί και προϋποθέτουν τη συνύπαρξη λαών και πολιτισμών,** ενώ αποτελούν συστατικά στοιχεία μιας σοσιαλιστικής κομμουνιστικής πρότασης ενοποίησης της ανθρωπότητας.

Γενικότερα σύντροφοι-ες, το μεγάλο ζητούμενο κατά τη γνώμη του ΝΑΡ είναι **η ανεξαρτησία της εργατικής πολιτικής και κομμουνιστικής απάντησης** συνολικά για την ανθρωπότητα στη σημερινή εποχή, για το σύνολο των μεγάλων θεμάτων της εποχής μας, από την εργασία ως την περιβαλλοντική κρίση, από τη δημοκρατία έως την συνύπαρξη

των ανθρώπων και των λαών, ενάντια στο πλαίσιο βίας και νεκροφιλίας, πολέμου και καταστροφής.

Απαιτείται μια συνολική στρατηγική απάντηση.

Η μάχη για την ανατροπή της πολιτικής και των κυβερνήσεων της εκμετάλλευσης και του πολέμου, τα ρήγματα στην στρατηγική της ολόπλευρης υπεράσπισης της αστικής τάξης με την επίθεση στα λαϊκά στρώματα στο εσωτερικό και με την ασυλλόγιστη ευθυγράμμιση με τις ΗΠΑ-ΝΑΤΟ και την είσοδο στην πολεμική δίνη στο εξωτερικό, η προβολή της προοπτικής και της κοινωνίας στην οποία η εργατική τάξη θα έχει τα κλειδιά της οικονομίας και της εξουσίας, είναι **η μόνη πραγματική "απειλή" ενάντια στην πολεμική απειλή, είναι ο πραγματικός τρόπος να σταματήσει ο πόλεμος.**

Πάντα η επανάσταση και η απειλή της επανάστασης ήταν που εμπόδιζε την αστική τάξη να μετατρέψει τους λαούς σε κρέας για τα κανόνια της και λίπασμα για τα κέρδη της.

Η ολομέτωπη επίθεση του Πούτιν στον Λένιν και στους μπολσεβίκους είναι πολλαπλά αποκαλυπτική. Πέρα από την εξυπηρέτηση της μεγαλορώσικης εθνικιστικής αφήγησης, υπογραμμίζει πως εμπόδιο στην προέλαση της καπιταλιστικής βαρβαρότητας αποτελεί ό,τι εξέφρασε ο Οκτώβρης του 1917 και το επαναστατικό κομμουνιστικό κίνημα.

Άλλωστε η ιστορία διδάσκει: Ο πρώτος παγκόσμιος πόλεμος σταμάτησε από τη ρωσική και τη γερμανική επανάσταση.

Ο δεύτερος παγκόσμιος πόλεμος μετατράπηκε σε τεράστια αντιφασιστική πάλη και νίκη με την κινητοποίηση εκατομμυρίων ανθρώπων και την πρωτοπόρα συμβολή των κομμουνιστών.

Η νέα πολεμική απειλή μπορεί να ανατραπεί από την κινητοποίηση των εκατομμυρίων, όπως το αντιπολεμικό κίνημα σε προηγούμενες φάσεις (π.χ. Βιετνάμ, Ιράκ) έπληξε μακροπρόθεσμα τη δυνατότητα μαζικής στρατιωτικής κινητοποίησης σε χώρες της Δύσης.

Για να νικήσουν οι λαοί στον αγώνα κατά του καπιταλισμού και των πολέμων του, απαιτούνται οι «μπολσεβίκοι» της νέας εποχής, ένα σύγχρονο κομμουνιστικό κίνημα.

Αν τα παραπάνω οριοθετούν με σαφή τρόπο τη δική μας στρατηγική ενόραση για το ζήτημα της ζωής και της ειρήνης, ενάντια στην εκμετάλλευση και τη νεκροφιλία του πολέμου, οφείλουμε παράλληλα να θέσουμε τα αναγκαία κριτήρια για την πρακτική πολιτική στάση

της κομμουνιστικής αντικαπιταλιστικής αριστεράς και του εργατικού κινήματος στη σημερινή διαμάχη.

Δεν παίρνουμε θέση απέναντι στον πολεμικό κίνδυνο γενικά, λες και είμαστε στο φεγγάρι, κάνοντας απλά εκτιμήσεις για τους πάντες.

Η συμβολή του εργατικού και κομμουνιστικού κινήματος ενάντια στους ιμπεριαλιστικούς πολέμους, είναι να «κοντύνει» τον άξονα στον οποίο συμμετέχει η Ελλάδα, δηλαδή πρώτο ζήτημα του λαϊκού αγώνα είναι η έξοδος από το ΝΑΤΟ, η απομάκρυνση των βάσεων των ΗΠΑ και η ανατροπή κάθε εμπλοκής στον πόλεμο στην Ουκρανία. Και ναι, έτσι θα απαντήσουμε στις φαιδρές κατηγορίες περί ίσων αποστάσεων του Μητσοτάκη. Αυτή είναι η πολιτική που ανταποκρίνεται στα συμφέροντα του ελληνικού λαού και όχι η δουλική στράτευση στις ΗΠΑ που μας καθιστά στόχο και «πελάτη» πολεμικού υλικού, στράτευση την οποία θεώρησε «ατού» και η προηγούμενη κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ κάνοντας τις σχετικές συμφωνίες με τις ΗΠΑ.

Το να καταδικάζει μια πολιτική δύναμη και τα δύο μπλοκ έχει τη σημασία του, καθώς το να διαλέγεις «καλό» ή «καλύτερο» καπιταλιστικό πόλο και μπλοκ πολέμου, είναι ό,τι χειρότερο και συνιστά **«απόσταση» από το κύριο καθήκον που είναι η πάλη για την αποτροπή και την ήττα του πολέμου μέσα από ένα ανεξάρτητο αντιιμπεριαλιστικό, δημοκρατικό κίνημα ειρήνης που θα στρέφεται ενάντια στους καπιταλιστικούς ανταγωνισμούς.**

Όμως τα παραπάνω δεν μπορούν παρά να κριθούν στο πεδίο που η δράση μπορεί να επηρεάσει συσχετισμούς, δηλαδή στη χώρα ή στην ενότητα χωρών και συμμαχιών εντός της οποίας το εργατικό κίνημα και η αριστερά δρουν. Και το κύριο ζήτημα εδώ είναι η διεκδίκηση της πολιτικής ανεξαρτησίας από τις επιλογές της αστικής τάξης της ίδιας της χώρας που δρουν.

Στην πράξη δεν υπάρχουν και πολλές εναλλακτικές από άποψη άμεσης πολιτικής κατεύθυνσης:

Η μια (και κυρίαρχη), είναι, να γίνει η Ελλάδα ακόμη περισσότερο πιστό, καλό σκυλί του ΝΑΤΟ, ώστε να βρεθεί με τους νικητές. Θυμίζει τη μικρασιατική καταστροφή του 1922 και είναι χρήσιμο να θυμηθούμε.

Η άλλη, είναι να προτείνει κάποιος να αλλάξουμε άξονα και να πάμε με τον Πούτιν, αλλά

στην πράξη, κανείς δεν το προτείνει στα σοβαρά.

Το ΝΑΡ και η ΑΝΤΑΡΣΥΑ μάχονται για μια προοπτική εξόδου από το ΝΑΤΟ και τη συμμαχία των ΗΠΑ χωρίς ένταξη σε άλλον άξονα.

Μαζί με την πάλη για την υπεράσπιση της ειρήνης θα δώσουμε την μάχη για το ψωμί. Για να μην πληρώσουν τις επιπτώσεις του πολέμου οι εργάτες και ο λαός. Ενάντια στην κερδοσκοπία των αστών που ήδη θησαυρίζουν κυνικά πάνω στην κρίση αυξάνοντας αμέσως τις τιμές των καυσίμων, των τροφίμων, μέσα σε 5 μόλις ημέρες. Για να μην υπάρξει καμιά απολύτως ανατίμηση στα είδη πρώτης ανάγκης, με έλεγχο και διατίμηση των τιμών. Για να τεθούν κάτω από κρατική ιδιοκτησία η ενέργεια, οι τράπεζες, οι βιομηχανίες τροφίμων, χωρίς αποζημίωση και με εργατικό έλεγχο. Για ενίσχυση της μικρομεσαίας αγροτιάς που μέσα από τους συνεταιρισμούς της μπορεί να εξασφαλίσει φτηνά τρόφιμα στον λαό, έξω και ενάντια στην ΚΑΠ, την ΕΕ και τους καπιταλιστές.

Εδώ πρέπει να συγκεντρώσουμε δυνάμεις.

Αυτή μπορεί να είναι μια βάση που αποκλείει συμμαχίες με το ένα ή το άλλο μπλοκ πολέμου, ενώ διαμορφώνει μια συμμαχία αγώνα και αγωνιστικού «ρεαλισμού», πυρήνας της οποίας οφείλουν να είναι όλες οι δυνάμεις της αντικαπιταλιστικής, κομμουνιστικής αριστεράς στην Ελλάδα.

Παρέχει τη βάση της συμμαχίας των λαών τόσο στην περιοχή μας όσο και ευρύτερα.

Όσο πιο κοντά ή μακριά είμαστε από μια διεθνιστική συμμαχία των λαών Ελλάδας και Τουρκίας ενάντια στον πόλεμο και το κυνήγι των εξοπλισμών, τόσο πιο μακριά ή κοντά θα είμαστε στον τυχοδιωκτισμό της μιας ή της άλλης πλευράς του Αιγαίου στον άδικο και αντιδραστικό ανταγωνισμό που έχουν οι αστικές τάξεις Ελλάδας και Τουρκίας.

Αλλά και στην Ευρώπη και σε όλο τον κόσμο, εκείνη η συμμαχία που είναι αναγκαία είναι αυτή των λαών και ειδικότερα των εργατών/ιών, των φτωχών, όλων όσων διεκδικούν ζωή, κοινωνική προκοπή και ειρήνη για όλους, ενάντια στη λογική των καπιταλιστικών κερδών, των πολέμων, των σφαιρών επιρροής, της βίας και νεκροφιλίας.

Παναγιώτης Μαυροειδής, μέλος της ΠΕ του ΝΑΡ, 2 Μαρτίου 2022